अन्यच्च। प्रजानां धर्मषड्भागो राज्ञो भवति रक्षितुः।
अधर्मादपि षड्भागो जायते यो न रक्षति ॥ ३११॥
प्रजापीडनसन्तापात् समुद्भूतो हुताशनः।
राज्ञः श्रियं कुलं प्राणानादग्धा विनिवर्तते ॥ ३१२॥
राजा बन्धुरबन्धूनां राजा चक्षुरचक्षुषां। ५
राजा पिता च माता च सर्वेषां न्यायवर्तिनां ॥ ३१३॥
फलार्थी पार्थिवो लोकान् पालयेद्यत्नमास्थितः।
दानमानादितोयेन मालाकारो ऽङ्कुरानिव ॥ ३१४॥
यथा वीजाङ्कुरः सूक्ष्मः प्रयत्नेनाभिरक्षितः।
फलप्रदो भवेत् काले तथा लोको ऽपि रक्षितः ॥ ३१५॥ १०
हिरण्यं धान्यरत्नानि यानानि विविधानि च।
तथान्यदपि यत् किञ्चित् प्रजाभ्यः स्यान्नृपस्य तत् ॥ ३१६॥

अथैवं गरुडः समाकर्ण्य टिट्टिभदुःखदुःखितः कोपाविष्टश्च व्यचिन्तयत्। अहो सत्यमुक्तमेतैः पक्षिभिः। तदद्य गत्वा तं समुद्रं शोषयिष्यामः। एवं विचिन्तयतस्तस्य विष्णुदूतः समागत्य प्रोवाच। भो गरुत्मन् भ १५ गवता नारायणेनाहं तव पार्श्वे प्रेषितः देवकार्याय भगवानमरावत्यां यास्यतीति। तत् सत्वरमागम्यतां। तच्छ्रुत्वा गरुडः साभिमानं तमाह। भो दूत किं मया कुभृत्येन भगवान् करिष्यति। तद्गत्वा तं वद। अन्यो भृत्यो वाहनायास्मत्स्थाने क्रियतां। मदीयो नमस्कारो वाच्यो भगवतः। दूत आह। भो वैनतेय कदाचिद्भगवन्तं २० प्रति त्वया नैतदभिहितमीदृक्। तत् कथय किं ते भगवतो ऽपमानं कृतं। गरुड आह। भगवदाश्रयभूतेन समुद्रेणास्मद्भृत्यस्य टिट्टिभस्याण्डकान्यपहृतानि। तद्यदि तस्य निग्रहं न करोति। तदहं भगवतो न भृत्य इत्येष मे निश्चयस्त्वया वाच्यः। तद्द्रुततरं भवता भगवतः समीपे गन्तव्यं। अथ दूतमुखेन वैनतेयं प्रणयकुपितं विज्ञाय भगवां २५